

17 Tacâmul oficial

Tacâmul oficial, cunoscut sub denumirea de „forma imperială”, provine din manufactura de porțelanuri vieneză și a fost utilizat pentru banchete oficiale mult timp după căderea monarhiei, respectiv până în anul 2000. Farfuriile de argint folosite la Curte au fost degradate în timpul Republicii la simple farfurii de masă. La vremea respectivă mesele erau servite cu „serviciul pentru vizite oficiale“ amintit din porțelan. Acesta este alb cu o bordură aurită, un decor punctat, precum și un vultur bicefal negru-roșu-auriu. Specificul său tehnic este dat de o nouă imprimare litografică a aurului și a culorilor descoperită în 1855 prin care decorul era imprimat pe porțelan. Pictura de mână era astfel înlocuită de producția de serie raționalizată.

Tacâmul argintat a lui Josef Carl Klinkosch și paharele de la Fa. Josef & Ludwig Lobmeyr completează tacâmul oficial.

Încoronarea tacâmului o constituie șervețelul aranjat artistic sub forma « pliuirilor imperiale » în care în fiecare nișă este introdusă o prăjitură. Această împăturire se putea folosi doar la mesele de la curte, în prezența împăratului și era un secret bine păstrat, care se transmitea doar pe cale orală, unor persoane dinainte alese. Chiar și astăzi, această împăturire nu se folosește decât în cazul unor vizite oficiale ale capetelor încoronate sau președinților și doar două persoane cunosc secretul împăturirii- și îl păzesc !

18 Tacâmul imperial de argint vienez

În această ultimă încăpere din cadrul fostei Camere de argint sunt prezentate în vitrina din centru farfurii argintate, platouri, vase, caserole și terrine care oferă o perspectivă asupra volumului de garnituri de masă utilizate la Curtea imperială. Tacâmul din argint masiv este imprimat cu stema imperială și impresionează prin eleganța sa fină și discretă. Marea cantitate de tacâmuri argintate se explică prin utilizarea exclusivă a tacâmurilor de argint și de aur la Curtea vieneză. O perioadă îndelungată de timp după inițierea producerii porțelanului în Europa după 1710, acesta a fost utilizat numai pentru supă și desert. Pentru toate celelalte mâncăruri se utilizau farfuriile de argint. Deabia în veacul al XIX-lea s-au impus serviciile de porțelan în mediul privat.

În vitrinele laterale sunt păstrate ornamentele de masă aurite. Tamburii pentru dulciuri și girandolele din bronz aurit provin dintr-un set de masă neofrancez, după cum veți observa ulterior.

19 Grand Vermeil

Unul din cele mai importante servicii ale Camerei imperiale argintii îl reprezintă, fără îndoială, Grand Vermeil. Această capodoperă a artei de giuvaergie franceze conținea inițial obiecte pentru 40 de tacâmuri. Colecția a fost îmbogățită în jurul anului 1850 cu alte 140 de tacâmuri. Astăzi, fastuosul serviciu este format din 4500 de piese și cântărește peste o tonă. Materialul este din argint aurit de unde și denumirea franceză „vermeil“. Deosebit de interesantă este și istoria acestuia care are legătură cu ascensiunea și decăderea lui Napo-leon. Beneficiarul serviciului de lux în anul 1808 era Eugène de Beauharnais, fiul vitreg al lui Napoleon. Execuția acestuia a revenit giuvaergiului parizian Martin-Guillaume Biennais și celui milanez Eugenio Brusa. Cu siguranță că destinația acestui serviciu era reședința din Milano, unde Beauharnais a fost vicerege între 1805 și 1814/15. Odată executat, serviciul a ajuns la Milano de unde a fost preluat de către austrieci după înfrângerea lui Napoleon și ocuparea regatului lombardo-venețian. În urma deciziilor Congresului de la Viena împăratul Franz a fost nevoit să cumpere serviciul de la Eugène de Beauharnais. Cu ocazia celei de-a patra căsătorii cu Caroline Auguste împăratul a ordonat în 1816 aducerea acestuia la Viena. Stema gravată a lui Napoleon în calitate de conducător al Italiei a fost înlocuită cu stema împăratului Franz I.

20 Serviciul Minton

O notă aparte este dată de seviciul englezesc primit în dar de către împăratul Francisc Iosif de la împărăteasa Elisabeta pentru castelul de vânătoare Offensee. Exemplarul din 1870 provine de la William Coleman și prezintă în mod naturalist insecte, păsări, vietăți marine și plante.

21 Porțelanul sanitar

Înainte ca Elisabeta, membru al familiei imperiale, să ordone în 1876 construirea în premieră a unei băi moderne, nu a existat o astfel de accepțiune în societatea austriacă. Chiar și după acest moment, cei mai mulți membri ai Curții imperiale au fost nevoiți să utilizeze garnituri sanitare formate din lighene, câni pentru apă, cădițe pentru picioare, vase pentru epilat, suporturi pentru săpun, oale de noapte și altele similare. Garniturile nu erau uniforme; cea mai mare parte a lor era din porțelan alb, marginile fiind aurite.

22 Vechea Cameră de argint, diferite servicii, tacâmuri argintate

În prima încăpere a vechii Camere argintii și camera de mese, în care mai sunt prezente vitrinele de stejar din timpul Monarhiei, observați piese unicat sau componente vechi vieneze, servicii ungurești sau din Boemia, precum și alte exemple de porțelanuri sanitare din Boemia. De remarcat colecțiile de pahare cu diferite versiuni de șlefuire aparținând Casei Lobmeyr/Viena. Paharele verzi au fost utilizate pentru consumul vinului renan. În vitrina din mijlocul încăperii este expus tacâmul imperial care mai este utilizat și astăzi pentru vizite de stat. Prima mare garnitură a fost oferită de Stephan Mayerhofer înainte de 1837, ulterior această misiune revenind firmei Mayerhofer și Klinkosch și, în cele din urmă, distribuitorului imperial Joseph Karl Klinkosch. O particularitate o reprezintă zincarea pe părțile laterale ale tacâmului, sub forma modelului “Fiedel și Faden”, lucru îndrăgit până în ziua de astăzi.

23 Ceremonialul de spălare a picioarelor

La Curte exista o tradiție veche de sute de ani în care împăratul și împărăteasa spălau în Joia Mare picioarele a 12 bărbați și a altor 12 femei. Acest lucru era o rememorare a spălării picioarelor Apostoli-lor de către Hristos.

Ceremonia era completată prin prezența unor oameni foarte nevoiași care, după o analiză medicală atentă și o igienizare adecvată, erau aduși la Curte. După derularea efectivă a spălării picioarelor și o masă cu bucate tradiționale, persoanele selectate primeau în dar o halbă cu capac plină cu vin alb, o cupă de argint cu vulturul bicefal imprimată cu anul în curs, o pungă cu 30 de monede de argint, o analogie la arginții trădătorului Iuda.

Ambele garnituri de spălat au fost realizate de cei mai buni argintari ai Augsburg-ului veacului al XVIII-lea. Acestea erau utilizate la botezul Habsburgilor, la ceremonialul de spălare în cadrul meselor publice și la spălarea tradițională de Sf. Paști.

24 Serviciul de masă pentru prințul Ferdinand Max

De la Viena serviciul a fost transferat în castelul Miramare din Triest, fosta reședința a prințului Ferdinand Max, viitorul împărat Maximili-an de Mexic. Prințul era fratele mai tânăr al împăratului Francisc Iosif. În 1854 devine comandant al flotei imperiale. În 1864 preia demnitatea imperială însă nu reușește să se impună în noul său imperiu. A fost luat prizonier de către republicanul Benito Juarez care ordonă în 1867 împușcarea acestuia. Despre acest episod veți afla mai mult în apartamentele imperiale. Serviciul de masă este un produs al fabricii de porțelan Herend din Ungaria care era speciali-zată inițial în copierea produselor chinezești. Împăratul Maximilian a comandat acest serviciu în 1865 pentru reședința sa din Chapulte-pek. Moritz Fischer, proprietarul manufacturii, a primit permisiunea să prezinte serviciul în cadrul expoziției mondiale de la Paris din 1867 drept reclamă de produs pentru Herend. La sfârșitul expoziției Maximilian fusese deja ucis, motiv pentru care serviciul n-a ajuns niciodată în Mexic.

Cu aceasta se încheie incursiunea prin Camera de argint. Îndrep-tați-vă acum către etajul principal al palatului Hofburg în care vă așteaptă Muzeul Sisi și locuințele împăratului Francisc Iosif și a împărătesei Elisabeta.

25 Treptele imperiale

Precum odinioară împăratul Francisc Iosif, puteți ajunge la etajul principal pe treptele imperiale decorate cu marmură luxoasă și vase de bronz aurit.

Palatul Hofburg a fost peste 600 de ani reședința Habsburgilor și capitala Sfântului Imperiu Romano-German. În afara destinației sale de centru administrativ, Hofburg a fost, înainte de toate, reședința de iarnă a familiei imperiale. Pe timpul verii, Curtea s-a retras începând cu veacul al XVIII-lea în palatul Schönbrunn.